

# EMLÉKEZTETNI TITEKET

2015. szeptember 13.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának előben elhangzott szövege belső használatra –

Köszönöm a drága Jézusnak, dicsőség legyen neki, hogy jó az Úr, e felől nincs kétség a szívünkön. Isten Igéjének a hallgatására felkészítettük a szíveinket. A szívek fel vannak ékesítve az Úr dicsérete által, egy gyönyörű jelenlétében az Úrnak.

Vannak újak is közöttünk, akik nagy elvárással vannak, hogy ma az Úr megérinti őket, és meggyógyítja, felépíti őket. Mi hisszük, hogy ez a gyógyító sorokban bekövetkezik, mert elő fog jönni az Úrnak az a hatalmas érintése, ami szükséges lesz.

Van, aki hosszú útra megy külföldre, három hónapra, Olaszországba. Látom ezt a tendenciát, hogy az Úr szétszórja azokat a *messzi földekre*, akiknek a szívében készen áll az Evangélium arra, hogy másoknak szólhassák. Ilyen küldetések az Úrban nagyon-nagyon sok imádság kíséri. Azt írja Ésaíasban, hogy megszabadultakat küldök a népekhez.

Ti, amikor vettétek ezt a *szabadságot*, az Ige szabadságát, tudjátok, mit jelent hatalommal kiejteni Jézus *nevét*, akkor az Úr *elvisz* titeket messze földekre. Az egyik testvérünket az Egyesült Államokba viszi az Úr.

Nagyon hálásak a szívek, hogy az Úr adja ezeket a *látásokat*, hogy hova kell mennünk, hol nyílnak meg az ajtók, és ott mit kell tennünk. Egész Testet használja az Úr, kiszélesítve a sátrainkat. Gyönyörű munkák ezek.

Az Úr szeretné, hogyha az *Ő jóságáról* soha el nem feledkeznénk. Ez az *Ő kívánsága*, az *Ő szívének*. Oly sok jót cselekszik az életünkben velünk nap mint nap az *Ő jósága*. Sokszor észre sem vesszük, mert elmegyünk mellette, de a Zsoltáros azt imádkozza, hogy áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az *Ő* szent nevét.

## ZSOLTÁROK 103,1–3.

### 1. Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az *Ő* szent nevét.

Újra *buzdítja* saját magát.

### 2. Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről.

Így imádkozik a zsoltáros és *buzdítja* magát, hogy lelkem, *el ne felejtkezzél* az Úrnak jótéteményeiről, mert bizony jó az Úr, és jót cselekvő az *Övéihez*. A jótéteményeidet sorolhatnánk, Uram. Ahogy Terike is estig tudta volna mondani.

Az Úr nap mint nap megmutatja az *Ő jóságát*, az *Ő jótéteményeit* felettünk. A nehéz időkben pont erre hívja fel a figyelmünket az Írás, hogy mikor *nehéz időkön* megyünk keresztül, amikor kihívásokon megyünk keresztül, amikor megpróbáltatásaink vannak, akkor ez az egyik *jó tanácsa* az Úr szívének a mi szívünkhöz: *Áldja* a lelked az Urat!



El ne feledkezzék az Úr jótéteményeiről, amiket cselekedett addig az életedben, hogy tekints vissza, és nézd meg, *honnan hozott ki!* Hány helyzetből, és hány bajból hozott már ki! Ezért *ne csüggedjen* a lelked. El ne csüggedjen a lelked, hanem a lelked *mindig áldja* az Urat!

Amikor látod, hogy egy szorongatóbb, megpróbáltatásos helyzeten kell keresztülmenned, akkor is tudd, hogy *Ő az Úr*. Ő van veled, és a lelked áldja az Urat.

Ez egy olyan szempont, amit soha nem szabad elfelejtenünk, miközben a próbákon megyünk keresztül. Ha ezt meg tudjuk tenni, ha szem előtt tudjuk tartani, akkor mindig fogunk tudni *örvendezni* az Úrban. Mert *Ő az:*

### ZSOLTÁROK 103,1–3.

#### 3. Aki megbocsátja minden bűnöd, meggyógyítja minden betegségedet.

Akarsz-e örvendezni a gyógyulásaidban? Gyógyításra *áldjad* az Urat! Áldjad én lelkem az Urat! El ne felejtkezzél semmi jótéteményéről. Folyamatosan *emlékeztetni* kell magunkat az Úrnak jóságára az élők földjén. Nem azon szorongva, hogy mi következik, amit esetleg az *ördög fest* a falra, hogy mik jönnek, és mik lesznek.

A hírekben találhatsz magadnak, és válogathatsz bőven, hogy miket festenek a falra, de te a lelkedben áldd az Urat. Áldjad én lelkem az Urat! Tudod, mi ez? Ez a saját *magad buzdítása*. Ahogy Dávid mindig megtette, hogy magát bátorította az Úrban. Buzdította magát az Úrban, hogy *el ne csüggedjél*, lelkem! El ne szomorodjál, én lelkem! Áldjad én lelkem az Urat!

Ezt hogy tesszük? Úgy, hogy az *Ő jótéteményéről gondolkodunk*, amit eddig cselekedett az életünkben. Az ígéretei felől gondolkodunk, amik meg vannak írva, és kijelentjük, hogy az *csak úgy lehet*, ahogy meg van írva. Ez el van rendelve, a szenteknek a rendelete. Ez egy végzés.

Azt írja az Írás, hogy *rendeld el*, és meglesz néked, és a te útjaidon világosság fénylik. (Jób 22,28) Akarsz-e világosságban élni? Ezt meg kell tenni. Áldani az Urat a teljes lelkedből, teljes szívedből, teljes lényedből. Ma ezt tettük az imádatokban, áldottuk az Urat teljes lényünkben.

Milyen gyönyörű volt a jelenléte! Mert az Úr ezekben az áldásokban, *dicséretekben lakik*, ott lakozik. Akarod-e, hogy *erőteljes* legyen az Úr jelenléte körülötted? *Gyakorolni* kell. Ahogy a zsidó nép, amikor vándorolt, kiszabadulván az egyiptomi fogságból, saját atmoszférájukat, légkörüket vihették magukkal.

*Éjszaka*, az éj leple alatt Isten *tűzoszloppal* volt velük, és melegítette őket, és világított, hogy tudják, hogy merre és hogyan, s nem voltak sötétségben. *Nappal* pedig *felhőoszlop* volt nekik, akkor a nap ne tüzze őket. Beborította az Úr őket ebbe a csodálatos felhőburkába. Az Úr mindig *azzá lesz* neked, amire szükséged van!

Ha *Őt* szemmel tartod és áldod *Őt*, megtanulod *Őt* magasztalni és *áldani*, és nem a problémáidra figyelmeznél erőteljesen, hanem az Úrra, akkor *Ő kivezet* belőle. Ez a kulcs abban, hogy minden helyzetből ilyen győzelemmel jöjjünk ki, ami Dáviddal is megtörtént, és beszámolt róla.

Minden helyzetből *van kimenekedés* az Úr által, ha megtanuljuk *áldani* *Őt* a nehéz helyzetekben, a Jézus nevében. Nagyon fontos *emlékeztetni* magunkat az Úr jóságára. Ezt mondja nekünk az újszövetségben is a Szentírás. Emlékeztessük magunkat az Úr jóságára. Pál írja a Róma levélben:



## RÓMA 15,15.

### 15. Bátorságosabban írtam pedig néktek atyámfiainak, részben mintegy emlékeztetvén titeket az Istentől nékem adott kegyelem által.

Mit mond itt Pál? Azt mondja, hogy nekem *adott olyan kegyelmet*, hogy tudom, hogy ezt meg kell tennem, hogy emlékeztetnem kell titeket. Olyan dolgokra, amik már elhangoztak, amiket már tudtok, amiket már olvastatok az Írásokból, hogy el ne feledkezzetek róla. El ne feledkezzetek az *Úr jóságáról*, az *Ő kegyelméről*, az *Ő irgalmáról*, mert *újra meg fogja cselekedni!*

Pál azt mondja, hogy ezt meg kell tennem. Bátorságosabban írok nektek, emlékeztetve titeket ezekre. Pálnak meg kellett tenni. Miért? Mert miközben megyünk az úton, hajlamosak vagyunk mindig arra figyelni, amire az ördög akarja felhívni a figyelmünket. A nehezedő anyagi helyzetekre, a lanyhuló gazdaságra, az egészségügyi tünetekre, a családi problémákra.

A bajt hozza az ördög, s azt akarja, hogy arra figyelmezzünk, arra összpontosítsunk. El akarja *vonni a figyelmünket* az *Úr jóságáról*. Ha ezt meg tudja tenni, akkor van nyert ügye. Akkor nagyobb tereket nyer mindig az életünkben.

Azért mondja azt Pál, hogy nekem *emlékeztetnem* kell titeket az *Úr jóságára*, és ezt az *Ő kegyelméből* tudom megtenni. A Zsoltáros is ezt mondta. *El ne felejtkezzél az Ő jótéteményeiről! Emlékeztess magadat ezekre!*

Lépten-nyomon emlékeztess magad, hogy jó az *Úr*, az *Ő kegyelme örökkévaló*. Bármerre megy, így menjél, ahogy a papok és a dicsérők mentek elöl: jó az *Úr*, az *Ő kegyelme örökkévaló*. Emlékeztetni kell magad ezekre! Ugyanezt teszi Pál a Timótheus levélben.

## 2TIMÓTHEUS 1,6.

### 6. Minekokaért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely benned van az én kezeimnek reád tétele által.

Látod, *hangsúlyt fektet* rá Pál, leírja, hogy ezt már hallottad, ezt már írtam neked, ezt már te jól tudod a szívedben. Mégis emlékeztetni akarlak titeket. Ez az én feladatomban ma. Ezt mondta a Szellem. Emlékeztessetek az *Úr jóságára*, az *Úr győzelmeire*, az *Úr segítő jobbára*. Az *Úr* nem hagy el benneteket, még akkor sem, ha nehéz helyzetek közepette kell keresztül mennetek. Az *Úr nem hagy el* benneteket!

Nézzük meg, hogy itt mit említ Pál, mire kell emlékeznünk? Azt írja: *gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát!* Egy buzdításra emlékezteti Timótheust, a fiatal szolgát, akinek írja azt is, hogy meg ne vesse senki a te fiatalságodat. Gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, ami benned van! Vagyis van benned valami, el ne feledkezz róla! Tanuld meg felgerjeszteni azt!

Bennünk *kincsek* vannak. Szellemi kincsek vannak. Olyan kincsek vannak bennünk, hogyha nem gondolkodunk felőle, és nem tartjuk *szem előtt*, és nem hozunk egy belső áradatot, egy örvényt, hogy *felgerjesszük*, akkor ezek olyanok kívülről nézve, mintha nem is lennének az életünk felett. Egyszerűen elfeledkezünk róluk.

A szellemünkben lévő kincsek, drága dolgok, drága kincsek. Ezek *benned vannak* az én kezeim rátétele által. És mit kell tenned? Emlékeztetlek rá, hogy *gerjeszd fel* ezeket. Élhetsz vele, minél nagyobb mértékekben, minél nagyobb megnyilvánulásokban, megjelenésekben járhat az életedben, hogyha ezt megteszed, hogy felgerjeszted a szellemieket.

Ők azok a kincsek, amiket *kaptunk* Istentől, de rajtunk áll, hogy mit *kamatoznak* az életünkben? Pál azt mondta, hogy emlékeztetlek, ne feledkezz el erről, hanem gerjeszd fel ezeket. Júdás is hasonlóan ír.



## JÚDÁS 1,5.

**5. Emlékeztetni akarlak továbbá titeket, mint akik egyszer mindezt már tudtátok, hogy az Úr, amikor a népet Egyiptom földjéről kiszabadította, viszont azokat, akik nem hittek, elvesztette.**

Látjátok, hogy szükséges ez az emlékeztetés? A levelekben lépten-nyomon lehet találkozni vele. Emlékeztetni akarlak továbbá titeket, mint akik egyszer mindezt már tudtátok. Nem hangzik el innen a pulpitusról olyan, amit még nem hallottatok volna, vagy nem tudtatok volna. Isten kegyelméből ti már *ismeritek* az Evangéliumot. Mégis szükség van erre, *emlékeztetni* akarlak titeket – írja.

Nézd, mire hívja fel a figyelmünket? Hogy az Úr, amikor az egész népet Egyiptom földjéről kiszabadította, kihozta őket, száraz lábbal. Nem volt köztük egy beteg sem. Kihozta őket ezüsttel és arannyal. Gazdagsággal hozta ki őket.

Nézzük meg, mit ír? *Kiszabadította* az egész népét, viszont akik nem hittek, azok *elvesztek*. Nem ment be mindenki az ígéret földjére. Akik ellene szóltak Isten akaratának, akik ellenvetésekben voltak, akik állandóan csak panaszkodtak, akik azt mondták, hogy tud-e nekünk adni az Isten esetleg még húst is? Már elégünk van ebből a mannából.

A *hozzáállás* mindent eldönt Istennél. Hogy milyen hozzáállással vagyunk Isten dolgai felé. Azt mondta, emlékeztetni akarlak titeket erre. Ugyan mindannyiukat kihozta, de nem mindenki ment be oda.

A *hitre* hívta fel a figyelmet, hogy a hit és a hitnek a gyönyörűségei, a hálaadások el ne maradjanak az életünkben, mert csak azok mentek be oda, az a két követ, akik azt mondták, hogy bátran megbírjuk azt a földet, és a következő generáció. Az ellenség olyan nekünk, mint a kenyér, felfaljuk őket. Azok mentek be, akik ezt mondták, a többiek nem tudtak bemenni.

Azt mondja Júdás, hogy *emlékeztetek*. Nézzük meg, Péter apostol mit mond? Péter apostol is nagyon hasonló gondolattal áll elő. Nagyon megragadta a figyelmemet már akkor, amikor először olvastam nagyon fiatal keresztényként, ez az Ige velem maradt azóta is. Erősen belém olvasztotta az Úr.

## 2PÉTER 1,12–13.

**12. Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, habár tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban.**

Látod? Újra mondta, és újra mondta, és újra emlékeztette őket. Mert *újra kell hallani*, emlékeztetbe kell hozni, nem szabad megfeledkezni róla, mert a hit hallásból, a hallás Isten Igéje által van. Újra kell hallani. Emlékeztetni kell magunkat és egymást ezekre. Ez a lényeg. Emlékeztetni. Nézzük, mire? Emlékeztesselek titeket ezekre, habár tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban.

**13. De helyesnek tartom, hogy amíg ebben a sátorban vagytok, emlékeztetés által ébresztgesselek titeket;**

Rá kell *ébredni* újra és újra, hogy mi a *mi örökségünk*? Hogy nem vagyunk örökség nélkül. Az Úr Jézus *Krisztus örökségében* hatalmas dolgok lettek ránk ruházva. Azt mondja, hogy erről el ne feledkezzetek, és legyetek erősek ebben a jelenvaló igazságban! El ne felejtsetek! Helyesnek tartom, hogy amíg ebben a sátorban vagytok, emlékeztetés által ébresztgesselek titeket. Tudta, hogy hamarosan leteszi a sátorházát, megjelentetett neki.



*Ébredjünk fel* a szellemi dolgokra! Ne úgy menjünk az élet folyamán, mintha ezek nem is léteznének. Ezek nekünk adattak. Ezek a mieink. Ahogy mi ezeket *felgerjesztjük*, úgy tudunk járni benne. Ahogy ezekre ráébredünk, úgy tudjuk ezeket szólítani. Ahogy látjuk ezeket szellemben, úgy lesznek a mieink a valóságban.

Tudod, mikor tudsz az Úrnak örömet szerezni? Ha ezekben jársz. Mert különben olyan az Úrnak a szíve, hogy ugyan ezeket megszerezte neked, de te nem ruháztad fel magad vele, vagyis nem jársz a teljes áldásaiban. Pedig lehetne, mind a tiéd lehetne. Akkor nem teljes az öröme az Úr szívének sem.

Akkor *gyönyörködik* az Úr bennünk, ha felöltjük a dicséret köntösét, a dicsőség palástját, az Igére való emlékeztetés szellemét, amiről ma próbálok beszélni. Újra és újra emlékeztetjük magunkat ezekre, *buzdítjuk magunkat*, bátorítjuk magunkat. Ez a miénk. Én ebben járok, nem lehet másként. Csak úgy lehet, ahogy *meg van írva*, én ebben járok. Ez az én osztályrészem. El ne lankadjunk! *Ne a láthatókra* tekintsünk!

Az *ígéreteknek* mind valóságba kell jönniük az életünkben! Minden egyes ígéretnek. A teljes ár ki lett fizetve. A *teljes ár*, hogy benne járhasz, ki lett fizetve. Ezért kell *emlékeztetni* magunkat, hogy *erősek* legyünk a jelen való igazságban. Mert a jelen pillanata is igazság az életünkre. Erősen kell *megragadni*, és erősen kell járni benne. Erősnek kell magunkat mutatni ebben, hogy a *világ is meglássa*, hogy ilyen Urunk van, aki ezeket nekünk megszerezte.

Az ember nagyon hamar elfeledkezik az Úr jóságáról. A tanítványokkal is megesett. Egy rész a Bibliában, a Márk evangéliumban, amikor Jézus a szemük előtt szaporította meg a kenyeret. A második alkalommal, amikor beültek a csónakba, akkor elfelejtettek magukkal kenyeret vinni. Elkezdtek azon aggodalmaskodni, hogy hogyan lesz akkor, és mint lesz, és honnan vesznek kenyeret?

Két hatalmas csodáját láthatták előtte az Úrnak, és mégis ezen tanakodtak. Mi történt velük? *Megfeledkeztek* az Úr jóságáról, a szemük előtt látott csodákról, és rögtön bele-süppedtek megint abba, ami akkor abban a kényszerhelyzetben diktált, hogy na, most éhesek maradunk, nincs kenyerünk. Jézus azt mondta nekik:

**MÁRK 8,17–21.**

**17. Jézus pedig észrevévén ezt, monda nékik: Mit tanakodtok, hogy nincs kenyeretek? Mégsem látjátok-é be és nem értitek-é? Mégis kemény-é a szívetek?**

**18. Szemeitek lévén, nem láttok-é? és füleitek lévén, nem hallotok-é? és nem emlékeztek-é?**

Jézus szinte le van döbbenve rajta, hogy az előző sorokban olvashatod azt a csodát, amit tett, és mondja Jézus, hogyhogy nem emlékeztek rá? Hogyhogy vannak szemeitek, de nem láttok? Vannak füleitek, de nem hallotok? Van szívetek, de nem értetek vele. Jézus el van ámulva rajtuk. Azt mondja, hogy ez a *szívetek keménysége* miatt van.

**19. Mikor az öt kenyeret megszegem az ötezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Mondának néki: Tizenkettőt.**

Megszaporította az Úr, és adott enni tömegnek, ötezernek, csak a férfiakat nézve, asszonyokat, gyerekeket nem számlálva, és maradt tizenkét kosárral. Szemetek előtt zajlott ez a csoda, nem emlékeztek erre?

**20. Mikor pedig a hetet a négyezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Azok pedig mondának: Hetet.**

Miután mindenki jóllakott, hét kosár lett tele.



**MÁRK 8,17–21.****21. És monda nékik: Hogy nem értitek hát?**

Hogy van az, hogy *nem gondoltok* vissza az Úrnak erre a jóságára, amit cselekedett? Nem telt el 24 óra sem, a csoda ott volt a szemük előtt, és töprengtek, hogy most mi lesz velük? Ezért nagyon fontos, hogy állandóan, folyton-folyvást *emlékeztessük* magunkat, hogy az Úr mit cselekedett velünk a múltban? *Mi jó dolgokat* tett velünk?

Hogyan van megírva az írásokban? Mik az Ő ígéretei? Ne legyen kemény a szívünk erre! Emlékezzünk az Ő jóságára! Áldja a lelkünk az Urat, és el ne felejtkezzen az Ő jótéteményéről. Kisegített minket itt is, ott is, a harmadik alkalommal is. Az összes nehéz helyzetből *kisegített*, hiszen itt vagy. *Ünnepelheted* a Jézust. A kis Dávid pont ezt tette.

A kis Dávidnak voltak megmérettetései, mielőtt találkozott volna a filiszteussal. Amikor Dávid zsoltárait olvasod, nagyon sokszor találkozol avval, hogy Dávid *bátorította magát* az Úrban. Bátorította magát a nehéz helyzetekben, például amikor Saul a fejét akarta venni. Amikor a Gilgálban a családját elvitte az ellenség, és felégették a táborát, semmit nem látott, csak a leégett pusztaságot, és nem tudta, hogy élnek vagy halnak a gyermekei és a feleségei, mit tett Dávid? Azt írja ott az Írás, hogy elkezdte magát *bátorítani* az Úrban. Ha ezt nem tesszük meg, akkor a *hitünk* nem tud a *felszínre* jönni. Fel kell *gerjeszteni* magunkban ezeket a szellemieket.

Dávid azt mondta ott, hogyha volt az Úrnak hatalma arra, hogy engem megtartsion, amikor az orozslánnal meg kellett küzdenem, és az Úrnak gondja volt rám akkor, amikor a medvét kellett széttépem, akkor most ennél a filiszteusnál sem fogok kudarcot vallani, hanem ezt a filiszteust ma az Úr a kezembe adja, és ma a fejét veszem, mert az Izrael Istenét szégyeníti meg ez a körülméletlen – mondja.

Tudjátok, miért fontos az, hogy körülméletlen? Mert nem volt szövetsége Istennel. A körülméletleneknek volt szövetsége Istennel. A körül nem metélteknek, mint ennek a filiszteusnak, *nem volt szövetsége* Istennel.

Dávid teljesen biztos lehetett benne, hogyha ő *kijelenti előre* a győzelmét, és *bátorítja magát* az Úrban, mi több, megpróbétálja, hogy az hogyan lesz, akkor az Úr nem hagyja őt szégyenben, mert neki szövetsége volt Istennel. Az Úr beteljesítette ezt. Nézzük, Dávid hogyan dicsekszik az Úrban.

*Megpróbétálja* a saját győzelmét. Mindenki másnak remeg a lába, a Saul királynak is és mindenkinek. Senki nem mert kiállni a filiszteussal. Egy ember nem mert megmérettetni vele, sőt, elbujdostak és visszahúzódtak, s hagyták, hogy Izrael Istenét szégyenítse meg ez a körülméletlen. Akadt egy, aki ismerte Isten törvényeit. A kis Dávid. Ezt mondja:

**1SÁMUEL 17,37.**

**37. És monda Dávid: Az Úr, aki megszabadított engem az orozslánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e filiszteusnak kezéből is.**

**Akkor monda Saul Dávidnak: Eredj el, és az Úr legyen veled!**

Nézd meg, mit tesz! *Visszatekint* a múltbéli győzelmeire. Képzeld el, milyen harcai voltak a kis pusztá kezével. Széttépte az orozslánt, széttépte a medvét. Azt mondta Isten, ez az én emberem! Ebben a gyermekben *nincs félelem*.

Az Úr *mindenre képes*, ha nincs benned félelem! Felsorolta a győzelmeit a múltban. Ímé itt is *én győztem* az Úr ereje által, ekkor is az én győzelmemet hirdethették ki, és most is én fogok. A filiszteus kezéből is *megszabadulok*. Az Úr nem fogja hagyni, hogy a filiszteussal szemben elveszítsem az Úr nevének dicsőségét és győzelmét. Az Úr most is megszabadít engem.



*Megprófétálta*, és utána megszületett a győzelem. Dicsőséges *győzelem*. Valóban lefejezte azt a filiszteust, aki Izrael Istenét káromolta, és Izrael népét pedig meg akarta szégyeníteni. Győzelemre vitte a kis Dávid az Izrael népét, és Izrael Istene megdicsőült.

Nekünk ugyanezt kell tennünk nap mint nap. Meg kell tennünk, hogy *bátorítjuk* magunkat az Úrban. Ne félj én lelkem! Ne rettegj! *Veled van az Úr*, az én Istenem. Veled vagyok jöttödben, mentedben. Kihoztalak a tűzből, a vízből. Megigazultságom megy előtted. *Szemem fénye* vagy, mondja az Úr.

Bátorítsd magad, és *ismételd* meg ezeket a kijelentéseit az Úrnak terólad! Amit mond, azzal *megerősít*ed, hogy ez így van. A szellemedben pedig *felgerjed* az erő, az a hit, ami által a *győzelmed garantált*. A hited felgerjedése által.

Mi az, amire nekünk, keresztényeknek a leginkább kell emlékeztetnünk magunkat a megmérettetések idején és a mindennapokban? Én minden nap megteszem. A *szent vérre* hívom fel a szellemem figyelmét, hogy értem egy olyan váltság adatott, amire a Biblia azt mondja, hogy az egy *igen drága* dolog volt, amit Isten értünk megcselekedett a Krisztusban.

Hivatkozik az Ige a *szent vérre*, mint egy drága váltságra. El fogjuk a Bibliánkból olvasni ezt. Kevés helyen van, ahol az Ige úgy jelöli meg az Istennek a gondolatait, hogy mennyire drága dolog volt. Azt mondja az Írás:

#### **1PÉTER 1,18–19.**

**18. Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből;**

Kérdés, hogy te tudod-e? Ezt tudnunk kell, erre minden nap *emlékeztetni* kell magunkat, mert akkor vagyunk előrébb. Akkor vagyunk benne a győzelmekben. Amit te tudnál adni, ami esetleg a legnagyobb kincsed, ami a trezorban van, amit a legdrágábbnak tartasz itt a földön, és azt odaadhatnád érte, az se tudná megszerezni.

Az veszendő. Nem tudná megszerezni az örök életedet. De nem veszendő holmin, ezüstön, vagy aranyon, vagy brill köveken, vagy amit elő tudnál most hozni. A legnagyobb kincse a világnak semmit nem ér. Mert az veszendő. Az *üdvösségünkről* van szó. Megváltattatok az atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből. Hiábavaló az életünk az Úr nélkül.

#### **19. Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen Báránynak, a Krisztusén:**

Drága-e neked az a *szent vér*, ami kiontatott érted? Istennek nagyon drága volt. Nagyon-nagyon drága, a *legdrágább* volt, amit érted adott. Azt mondja itt a Szentírás, hogy egy vér volt a váltság, egy *szent vér*. Egy igen drága vér. A szeplőtlen és hibátlan Báránynak a *szent vére hozta el* a te váltságodat. Semmi más nem lett volna képes rá.

Ez naponta fel kell emelned, és meg kell *köszönnöd* Istennek, hogy ez elvégeztetett érted. Ez a vér kiontatott érted. *Emlékeztetned* kell magad rá, mert ebben van a váltságod. Ebben van a te váltságod!

Jakab levélben újra előfordul ugyanez a szó, de most a földnek *drága gyümölcsével* hozza az Úr. Gyönyörködni fogunk ebben, ha ezt most megértjük. Ne háborogjon a szívetek! Erősítsétek meg a szíveteket!

#### **JAKAB 5,7.**

**7. Legyetek azért, atyámfiak, béketűrők az Úrnak eljöveteléig. Ímé, a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűrőssel várja, míg korai és kései esőt kap.**



Nagyon várjuk az Urat, sőt olyan idők jönnek, hogy most kezdődött a *zsidó újesztendő*, szeptember 13-áról 14-re virradóan. Olyan év kezdődik, amelynek elején a *sátoros ünnepük* következik, ami még nincs betöltve az Úr ígéretei szerint. Szeptember 23-án a Jom Kippur, vagyis az engesztelés napja lesz. Szeptember 28-án (illetve 27-én naplementekor) kezdődik a szukkót, a sátorok ünnepe, és ezen a napon lesz a 4. vérhold a mostani tetrádból. Ha valamikor *jöhet az Úr* az Ige szerint, akkor az a legvalószínűbb, hogy a sátoros ünnepük idején, amikor el van rendelve az a 8 napos ünneplés.

Az előző két nagy ünnepe a zsidó népnek már *betöltetett*. A *Páska bárány* ünnep: pont azon a napon volt az Úr Jézus Krisztusunk keresztre feszítése, és a *Pünkösöd napja*, amikor volt a Szent Szellem kiárasztása a földre. Az is pont azon a napon történt.

Most pedig a sátoros ünnep lesz szeptember 23-án, amikor el van rendelve a 8 napos örömnappal. Az ünneplésekkor kimennek a sátorba, és Istennek a *jóságáról emlékeznek*. Istennek a jóságáról emlékeznek, és ez az esztendő most az 50. esztendő.

A hetedik esztendő a szombatév. Hét ilyen év után, a 49. esztendő után jön egy év, ami az 50. esztendő, a Jubileumi év. Sokan hallotok most a YouTube-on a prófétálásokat ezekről. Izgalmas idők. Ha *jöhet az Úr*, és ha az eddigiek következtetése szerint az ünnepeket Ő betartja, mert Ő rendelte ezeket, akkor most nagy valószínűséggel *meglátogat minket az Úr*, és elvisz minket. Felhőkre jön, és elvisz minket. Izgatott a szívünk!

Minden pillanat, amit itt tölthetünk, az drága, mert *még arathatunk*. Utána már csak úgy lesz lehetőség az üdvösségre, akik itt maradnak, hogy mártírhalált halnak majd. Sokan fognak így a mennybe jönni. De azt mondja itt az Írás, hogy legyetek béketűrőek az Úr eljöveteléig, ne türelmetlenkedjétek, hogy mikor jön az Úr? Mert az Úr hogyan tekint rá?

Úgy kell nekünk is, ahogy Ő tekint rá. Ő hogyan tekint rá? Ímé a szántóvető *várja* a földnek drága gyümölcsét. Az Úr úgy tekint rá, hogy még nincs bent az aratás. Ez a drága gyümölcs nincs még bent. Még *sok az aratnivaló*. Nincs még kész a menyasszony. Az Úr a *menyasszonyáért* jön el, és az *még nem készült el*.

Ne legyetek türelmetlenek, hogy mikor jön már az Úr. Persze, vannak helyzetek, az ember kívánja, hogy most vigyen el az Úr azonnal, átmegyünk mindannyian ezen a helyzeten. De ez a mi látásuk szerint van.

Azonkívül az Úr is látja, hogy a menyasszony még nincs kész, még ékesítenie kell magát, még a krisztusi Testbe be kell jönni sokaknak. Bőséges az Ő kegyelme! *Várja* a földnek a drága *gyümölcsét* – nézd meg, hogy *várja*: béketűrősséggel várja. Ő nem türelmetlen, béketűrősséggel várja. Mi már bent vagyunk a Krisztus Testében, de a királyság nem csak rólunk szól, ugye?

Nekünk nagyon jó, akik bent vagyunk, de mi van azokkal, akik még nem tudják, miként üdvözülhetnek? Azok az elragadtatásnál itt maradnak. Az Úr béketűrősséggel *várja*, míg korai és kései esőt kap. Vagyis most még folyik az esőzés, folyik ez az *aratás*, és az Úr béketűrősséggel várja.

Nézd meg, mit vár! A földnek drága gyümölcsét! Látod, megint ugyanaz a szó, mint a drága vér! Ezt a drága gyümölcsét a földnek csak a drága vér tudta megszerezni, nem volt más választása Istennek, nem volt más, ami megszerezhetette volna, ki kellett ontania a szent vért. Erre naponta *emlékeztetni* kell magadat, hogy a szent vér *teérted kiontatott!* Ez drága vér volt, váltság volt érted.





Azonnal másképpen fogsz magadra tekinteni. Az *önértékelésed* más lesz, fogod látni, hogy *mit érsz* Isten szemében, mit adott érted. A szent vért adta érted! Kiontatott a szent vér érted, drága árat fizetett érted.

Nem mondhatod, hogy az én életem egy fabatkát sem ér. Mondhatjuk ezt? Mondhatjuk azt, hogy micsoda értéktelen életek vagyunk? Nem mondhatjuk ezt! Nagyon drága árat fizetett értünk az Úr. Vagyis, hogy mi *mennyit érünk* Istennek, ezt naponta *értékeld át* magadban, hogy Ő hogyan látja, mekkora árat fizetett értünk Isten.

Ő a legdrágábbat adta, a drága vért adta a földnek a drága gyümölcséért. Hatalmas, ha ezt megértjük, *mennyit ér* Isten szemében a szent vér! *Annyit érsz* te is, az volt a váltság, azért fizetett érted. Hálákat adunk, hogy ezt megismerhettük.

A drága szent vért mindennap ünnepeljük az életünkben. Mindennap megköszönjük ezt a drága szent vért, ami *oltalom* felettünk, ami *életet ad* nekünk, ami *megmos* minket, ami engesztelés felettünk, ami *váltságot* szól felettünk.

Továbbá azt mondja, hogy méltó az illető az áldásokra, mert én méltóvá tettem. A szent vér azt mondja: méltó vagy arra, hogy abban járj. Megszólal, ez nagyon fontos! Megszólal az igazság a szívekben.

#### **1KORINTHUS 6,11. 19–20. 28.**

**11. Ilyenek voltatok pedig némelyek, de Isten megmosott, megszentelt, megigazított benneteket az Úr Jézusnak nevében, a mi Istenünk Szelleme által.**

Azt nem kell részletezni, hiszen mindenki tudja, hogy milyen volt, mielőtt bejött a Krisztus Testébe, ugye? Nem dicsekszünk sok dologgal, de hála Istennek, eltöröltetett, Isten kegyelme eltörölte. Úgyhogy senkinek nem kell már keresgélnie abban, amit előtte ír az Ige, hogy milyen is volt ő előbb, hiszen azt Isten kegyelme eltörölte.

Ezeket az Igéket nagyon szeretem: „de Isten” jött és valamit *cselekedett*. Tudod, hogyan mosott meg? A szent vérrel! A szent vérrel *megmosott* vagy! Mivel a szent vérben mosott meg, ezért vagy *szeplőtelen*, ezért vagy *megszentelt*, ezért vagy *megigazított*. Ez a szent vér ki kellett, hogy ontassék érted. Emlékeztess magad erre minden napon, ha az ördög jön és kárhozzat!

**19. Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Szellem temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?**

Látod, megint itt van, azt mondja Pál: Csak nem elfeledkeztetek róla? Ugye, tudjátok? Ugye, írtam már? Ugye *emlékeztettelek* már benneteket? Mi tudjuk, ugye? Tudjuk pontosan, a szívünk tábláira van írva.

Vigyázzban áll az ember ilyenkor, amikor ebbe belegondol, hogy *énbennem lakik* a Szent Szellem, és a testem az Ő temploma. Ez hoz istenfélelmet az embernek, ha ezen elkezd meditálni, elmélyedni: az én testem a Szent Szellem temploma, aki bennem lakozik.

*Lakozást vett* bennem. Miért tudta megtenni Isten, hogy ide behelyezte lakozóként a drága Szent Szellemét? Mert *megtisztította*, újonnan teremtette, szeplőtelené tette, felékesítette és utána közölte a Szent Szellemét velünk. Mindannyiunkban itt lakik.

*Avagy nem tudjátok-e?* Mi mind tudjuk, csak *emlékeztetni* kell magunkat erre, mert ez hozza a pezsgést az életünkre. Ez hozza, hogy Ő, aki bennünk lakozik, ez a drága bennünk lakozó felkel bennünk és megcselekszi azt.



Tudod-e, hogy a Szent Szellemlnek a *szolgálatait bátorítani* kell az életedben? Ha elfeledkezel róla, akkor a Szent Szelleml elcsendesedik benned és hagyja, hogy arra menj, amerre szeretnél, arra figyelj, amire szeretnél.

De ha befele figyelsz, hogy Ő mit mond, hogy milyen közlései vannak, Ő hogyan akarja: „*tetszett a Szent Szellemlnek és nekünk*” – ugye, olvastuk nemrég az Apostolok cselekedeteiben. Ami tetszik a Szent Szellemlnek, azokat keressük idebent, itt bent lakik.

Ha rá gondolsz, már bátorítod Őt. Érezteted vele, hogy drága Szent Szelleml, *számítok rád, számítok a közléseidre, tudom, hogy bennem vagy, tudom, hogy bennem lakozol, és így megyek előre.* Ez a közösség azonnal kap egy impulzust és *megelevenedik.*

Minden hit által van. Emlékeztessük magunkat ezekre! Ez egy közösség. Azt mondja: „*nem tudjátok?*”. De mi tudjuk. Mi tudjuk ezt, hogy a Szent Szelleml *temploma* vagyunk, amelyet Istentől nyertünk és nem a magunkéi vagyunk.

Az nem úgy van, ha keresztény leszel, utána is azt csinálsz, amit akarsz. Megteheted, de akkor meg is nézheted magad utána. Mert már *nem a magunkéi* vagyunk, drága áron vétettünk meg. Ár lett *fizetve* értünk! Drága ár! Többé már nem a magunké vagyunk. De ez nagyon jó dolog, mert ez azt jelenti, hogy az összes *gondunk sem a miénk, hanem az Úré, akié* vagyunk.

A szőlősgazda gondja már az én gondom, mert nem a magamé vagyok, hogy mit eszem, mit nem eszem. Az Ő gondja, ha nem eszem negyven napig, és ha a negyvenedik napon nem hoznak a hollók nekem valamit enni, akkor odaát fogom ünnepelni Őt a negyvenegyedik napon. Nem az én gondom. Szélsőséges a példa, amit mondtam, de ilyen hozzáállással kell, hogy legyél, mert nem a te gondod többé, nem a magadé vagy, hanem az Úré, és *neki gondja van az övéire.*

### 1KORINTHUS 6,11. 19–20. 28.

#### 20. Mert drága áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben.

Mi ez az ár, amit olvastunk? A *szent vér*, a drága szeplőtelen vér. Ez volt az ár, ez volt a váltság, meg kellett, hogy cselekedje az Atya, ki kellett *ontania* ezt a szent vért. Ahhoz, hogy a vér kiontassék, az életet ki kellett oltani, halál kellett hozzá. A Fiúnak meg kellett születnie és meg kellett halnia, hogy az Ő szent edényéből a szent vér kiontassék. Ez volt a váltság értünk.

Nagyon nagy ár volt ez. Kétszeresen is az Úré vagyunk tehát, kétszeresen jogot követelhet az Úr felettünk, bár nem ad neki hangot, és hagyja, hogy a saját szabad akaratunkból járjunk. A teremtés jogán Ő teremtett minket, a saját örömére teremtett minket, hogy szaporodjatok és töltsétek be a földet, uralkodjatok!

*Közösségre teremtett minket. Hát ezt sikerült ellopnia a sátánnak, de az Úr újra jött és megvásárolt minket, a megváltás jogán is az Övé vagyunk. Kétszeresen is az Úréi vagyunk: először megteremtett, aztán visszaszerzett, helyreállított. Kétszeresen jogot formálhat ránk. Ezért mondja, hogy nem a magunké vagyunk. Jogot formálhat ránk, de mégsem teszi.*

Azt mondja: *szabaddá* tettelek, most menj, és ha akarsz, *szolgálhatsz* engem. Ez egy olyan gyönyörűség. Az Úrnak a szíve azt mondja: szabad vagy, és ha úgy tetszik, ha a te örömödre van, akkor *fordítsd felém* a szívedet. Gyönyörűség ez az Úrban való gyönyörűség. Teljes szabadságot adott nekünk, nem kötelező Őt szolgálni, aki akarja, odafordíthatja az ő szívét.

A drága árra visszatérünk, mert nagyon kell, hogy lássuk ennek a hatalmas voltát, hogy mi ez a szent vér, ami értünk ontatott. Ugyanis minél jobban megtanulod *értékelni* ezt a szent



vért, annál *nagyobb* lesz az önértékelésed, az Isten ereje, a szabadságod, az áldások az életed felett. Ez a váltság működtet mindent. Az Apostolok cselekedete 20-ban van egy nagyon-nagyon szeretett rész, azt írja itt a Szentírás:

**1KORINTHUS 6,11. 19–20. 28.**

**28. Viseljétek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Szellem titeket vigyázókká tett, az Isten Gyülekezetének pásztorlására, amelyet a tulajdon vérével szerzett.**

Isten a saját vérével *szerezte vissza* a Gyülekezetét. Hatalmas váltság! Nem is a Jézus vérének tekinti, Isten a *saját vérének* tekinti: Isten vére a földön a Jézus Krisztus vére. Miért olyan fontos, hogy ez a vér itt a *földön kiontatott*, hogy ezt megértsük, erre rálássunk? Minél jobban megértjük, annál nagyobb lesz az értékelésünk erről, és annál jobban tudunk majd *élni vele*, annál nagyobb *erőt* fog hozni nekünk az életünkre.

A bűn zsoldja halál – ezt tudjuk –, az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet. Így írja az Ige. *Az örök élet, az Isten élete, az a görögben a dzoé élet.* Ahhoz, hogy ez az élet megjelenhessen a *földön*, ehhez Istennek az életét kellett úgymond *kiontania*, ami a vérében volt. Itt a földön ezért volt szükség a vérontásra.

Mert mondja azt az Írás a 3Mózesben, ami már az Ószövetségben is megjelenik, hogy a *testnek élete a vérben* van. Elolvashatod a 17-es fejezetben, ez egy gyönyörű vers, tanítja az Ószövetségben Isten erről a népét.

**3MÓZES 17,11.**

**11. Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.**

Nézd meg, milyen hatalmas kijelentés van ebben: Isten vérének meg kellett *jelennie* itt a *földön* ahhoz, hogy *Isten élete* megjelenhessen a földön az *emberben*, hogy az *Ő* örök életét adhassa az embernek, ezt a *dzoé* életet adhassa az embernek.

Akitől származik ez az *élet*, ezt tudnotok kell, *Ő* soha meg nem hal, *örök dicsőségben* lakozik. Ezt az életet jött *elhozni* nekünk a Jézus Krisztus. Az *Ő* életét kellett adja a világot, ez örök élet.

Ez az élet csak úgy lehetett a miénk, ha kiontja ezt az életet, kiontatik a vére, amiben volt ez az élet itt a földön, hogy ez az élet *jogosan* itt a földön a miénk lehessen. Ezért volt szükség a vérontásra, a szent vérnek a kiontására.

**JÁNOS 1,4.**

**4. Őbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága;**

Ez Jézus Krisztus, megjelent ez az élet.

**JÁNOS 5,26.**

**26. Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában:**

Az Atyában volt ez az örök élet és a Fiúnak *odaadta*. Azt mondta, hogy a földön ezt a *megváltást* úgy fogod elvégezni, hogy ez az isteni élet benned teljesen, tökéletesen, teljességében a szent véredben itt a földön megjelenik és kiontatik. Ezért tudta a Fiú életét adni, mert az *Atya életét hozta le* és adta nekünk. Az *Ő* életét adta nekünk, ez a vér kiontása által volt.



Mert olvastuk, hogy az élet a vérben van és az oltárra adta nekünk. Ez egy engesztelő áldozat. Drága vér, szent vér, szeplőtelen vér. A bűneinkért *engesztelés*, a világ minden bűnéért egyszer és mindenkorai engesztelés. Szent vér, drága vér! Van-e súlya az életedben, amikor ezt hallod? Tudod-e, hogy mit szerzett neked? Ha belül tudod, akkor tudsz benne járni, akkor a tied.

Közben nagyon erős gyógyító kenetek vannak, megköszönjük Istennek. Ez a Szellem bizonyágtétele, amikor erről beszélünk, a Szellem bizonyágot tesz az igazságról.

A *dzoé* élet a miénk a szent vér kiontása által. Az *elvesztett lelkek* is örökké élnek, csak máshol, nem az örök világosságban. *Mi újjászületettként jogosultságot* kaptunk ezáltal, hogy az örök dicsőségben élhessünk. Ez hatalmas dolog!

Az 1János 5-ben a Szentírás erről az *életéről* tanít minket, ami a *vér által* tudott eljönni a földre. olvastuk, hogy ez az Isten vére volt, drága vér. *Megértést* kell kapnunk róla, hogy értünk kiontatott, és *örök életet* képvisel az életünk felett, ha megtanulunk *hivatkozni* rá.

Naponta jelentsd ki: *Ez a vér értem ontatott, ezért Isten életéből élhetek minden nap, az örök életből.* Az Ő testén nincsenek betegségek, nincsenek fájdalmak. Az Ő élete, a *dzoé élete* táplál engem, abból élek. Jelentsd ki bátran mindennap és *hivatkozz* a szent vérré, ami megszerezte ezt neked.

Amikor ezt teszed, akkor tudod, hogy az Atyának *gyönyörűsége van* benned? Mert *elismered* azt, amit érted tett. Hivatkozz a szent vérré mindennap, ami érted ontatott, a drága vérré! Meg kell tanulnunk *együtt lüktetni* ezzel a szent vérré, hivatkozni rá, áldani Őt, imádni Őt a szent vérré. *Hatalmas váltság* volt! Kiontatott ez a vér értünk!

*Lásd* magad előtt *Jézust* a Golgotán, a kereszten, és akkor már *nem a problémáidat* fogod látni, hanem azt az *arat*, amit érted fizetett. Az örök élet el tud kezdeni *munkálkodni* az utadon, és megoldásokat hoz. Az örök élet és az Isten ereje számára *nincs lehetetlen!* Ő teljesen természetfeletti!

## 1JÁNOS 5,11–12.

### 11. És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten; és ez az élet az Ő Fiában van.

Örök életet adott nekünk az Isten, ez *múlt idő*. Amikor a szent vér kiontatott, nekünk adta az *örök életet*. Ez az élet az Ő Fiában van, nincs máshol. Az Ő Fiában volt a szent vér jelen, ami kiontatott, a vér kiontása által tudta ezt az életet adni nekünk.

### 12. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban

Jelentsd ki, hogy enyém a Fiú! Ez eldönt minden vallásos kérdést: melyik vallás üdvözít? Isten Igéje tisztán mondja: ha a *Fiú a tied*, akkor van *dzoé életed* a vér által, amelyben volt az Ő élete, és ennek ki kellett ontatni érettünk. Ezt megcselekedte a drága szent vér, a szeplőtelen vér szerezte meg a drága termését a földnek. Te a drága termése vagy az Úrnak, a földből való aratás gyümölcse vagy az Úrnak.

Ezt a drága vért minden nap *emeld fel* a trón elé a hited által és *köszönd meg*, hogy az érted ontatott, és az cselekszik! Hozza Isten *életét*, hozza Isten *erejét* az életedre. Isten életében benne van Isten ereje. Akarod-e látni Isten erejét megnyilvánulásban?



*Hivatkozz* a szent vére, a drága Bárány szeplőtelen vére hozta neked az Ő életét. Fontosabb, mint gondolnánk, hogy ezen gondolkodjunk, elmélyedjünk és *beépítsük* a hitünkbe ezt a *váltságot*, hogy ez mennyire nélkülözhetetlen volt. Isten e nélkül nem lett volna képes kidolgozni a megváltásunkat. A Bárány érted öletett meg!

### ZSIDÓ 9,11–12.

#### **11. Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövő javak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül,**

Ugye, az Ige lett testté? A Fiú lejött a földre. Itt *összehasonlítja* az ószövetségi papságot az újszövetségnek egyetlen, örök, tökéletes főpapjával. Ő a nagyobb és a tökéletesebb mindeneknél. Nagyobb és tökéletesebb!

#### **12. És nem bakok és tulkok vére által, hanem az Ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.**

Az ószövetségben az *állatok vére* folyt, de azok élete nem volt képes az embernek örök életet adni. Nem volt képes rá, mert nem volt benne jelen az isteni élet. Vagyis ez a szent vér kiontatott itt a földön, a Golgotán. *Jézus* feltámadását követően ennek a szent vérnek minden cseppjét össze kellett gyűjteni. Az angyalok *szedték össze* minden egyes cseppjét.

A Gecsemáné kerttől kezdve, ahol verejtékezve hullott a vére, majd a tövis koronájából és az összes helyen, ahol a vére folyt, az utolsó cseppig össze kellett szednie, gyűjtenie az angyaloknak. *A földön ontatott ki* azért, hogy *a földön hozzon életet*. De utána ezt a szent vért fel kellett, hogy vigye Jézus a mennyei szentélybe, és ott kellett áldozzon a szent vérrrel.

Áldozatot kellett bemutatnia. Az Ő tulajdon vére által mehetett be oda. Nem volt neki máshogy bemenetele értünk, csak az engesztelő szent vér által tudott bemenni. Azt írja itt a Szentírás, hogy nem bakok és tulkok vére által, hanem az Ő *tulajdon vére által* ment be oda egyszer és mindenkorra a mennyei szentélybe, hogy *örök váltságot* szerezzen értünk.

Ez a szent vér, ami itt a földön kiontatott, és most fent van a *mennyben* a kegyelem trónján, az oltáron van, és ott *szól érted*. Megszólal érted, tanúbizonyság. Él ez a szent vér, örökké él. Isten élete van ebben a vérben. *Tanúbizonyság-tevőnek* tétetett, vagyis megszólal, *ha szólítod*, ha elkezdéd imádni ezt a drága szent vért, ami Isten élete itt a földön, engesztelés.

Akkor ez a szent vér megszólal. Szólja a váltságodat. *Megszólal* a szent vér, és azt mondja rólad: *méltóvá* tétetett, hogy az áldásokban járjon, *megsemmisültek* az átkok az élete felett, megsemmisült az ördög minden terve. Az ellenség ereje *nem lehet nagyobb* Isten erejénél! A szent vér Isten *életét* hordozza, Isten élete pedig Isten *erejét* hordozza.

Ha te *kijelented* Jézus Golgotán való véráldozatát, ami érted kifolyt, azonnal *munkába lép* Isten mindenható ereje az életedben. Nincs olyan körülmény, amelyre ne tudna orvoslást hozni, megoldást hozni! Munkába lép ez az élet, elkezd az Ő élete érvényesülni a te emberi életed felett és megnyilvánul. Hatalmas dolog!

Azért beszélek ma erről, és emlékeztetlek benneteket. Ezzel kezdtem, hogy *emlékeztetnem* kell benneteket, mert eltompulunk, nem figyelmezzük rá eleget. A gondjainkra figyelünk inkább, meg a problémáinkra, miközben a szent vér *készenléiben* ott van felettünk, és azt mondja, hogy *szólíts engem* a Jézus nevében! Élj ezzel!

Sion hegyéhez járultál, ott a *szent vér meghintése* a tied, szólítsd ezt az *oltalmat*, ezt az *erőt* az életed felett! Engedd, hogy ez a szent vér lüktessen az életed felett! Ha a *szent vérben*





erősen imádkozol, az imáid dimenziókkal *erősebbek* lesznek. Nem lehet figyelmen kívül hagyni! Jézus *nevével* megyünk és a szent vér *erejével* szólítjuk a váltságunkat! Ha a váltságot felmutatod, akkor az ellenségnek meg kell *hátrálni*. Ki van fizetve a váltság érted.

Annyiszor *packázik* velünk az ördög, és levetíti nekünk a *képet*, hogy majd hogyan lesz az ő tervei szerint. A múltkor jól *kinevettük*, ma nem ezt tettük, ma Istent *imádni jöttünk*. Mindig, amit a Szellem hoz, azt tesszük. Arról a képről gondolkodjunk, hogy ő miként mutatja nekünk a jövőt. Mi a mi *jövőképünk*? Hogy van a mi *jövőképünk*? A Biblia közli velünk.

Nem azon gondolkodunk, hogy az ördög mivel *ijesztget*, mert nem visz előbbre, csak bevisz a sűrűjébe. Míg amikor Istennek a *jövőképén* gondolkodunk, hol lesz a mi helyünk odafent majd, mi a mi részünk, hogyan ünnepeljük majd Őt – ebbe olvassunk bele – az olyan felemelő! Ha ezen kezdesz el gondolkodni, és ha kicsit *időzöl* vele, azt fogod észrevenni, hogy az itteni *súlyok*, amik rád nehezedtek, a zaklatások, a problémák már nem uralnak olyan erősen, mint amikor elkezdted. Már *nem nehezedik* rád úgy.

Ha még *mélyebbre mész* az Úrral, még kevésbé fog nyomni, és a végén *súlytalan állapotba* kerülsz, mert az *Úr minden gondod*. Az Úrnál van minden gondod, és Ő gondot visel rólad! És te Őt dicséred és magasztalod, Ő pedig *láttatja* veled a te jövődet. Ebben van a mi vigasztalásunk, ebben van a mi kiteljesedésünk.

Elmondjuk az Úrnak, hogy nagyon *hálásak* vagyunk, hogy ezt megtudhattuk. Hány keresztény él úgy, hogy nincs benne ennek valóságában! Én is olyan „keresztény” voltam, aki nem voltam újjászületve, fogalmam nem volt, hogy Jézus miért halt meg pontosan. Ő megtalált és bevitt ide, és ezért örvendezzünk! Nagy hálaadásokkal vagyunk!

#### **JELENÉSEK 7,9. 14–17.**

**9. Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt álltak, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak;**

A kép, amit fest nekünk itt az Írás, a mennyei trón előtt van. A nagy sokaság az *üdvözültek* serege. Ezek a *fehér ruhák* a szent vér által lettek megszenteltek, hófehérek, szeplőtelenek, bűn nélküliek. János kapja ezt a látást a trónteremből.

Egy Bárányt látnak a királyi széken ülve, mint egy megöltet, és Isten kezében egy könyvet. Kérdezi, hogy *ki méltó* arra, hogy ezt a könyvet elvegye és *megnyissa* annak pecsétjeit? Senkit nem találtak sem égen, sem földön, aki méltónak találtatott volna, csak egyet, a Bárányt, mint egy megöltet, akinek hét szeme és hét sarva volt, aki Isten Szelleme, ami a földre elküldetett.

Látjátok az *összefüggést* a menny és a föld között? A drága Szent Szellem által vagyunk *összekötve* és az imáinknak is így kell mennie.

Ha valami a szívedre *nehezedik*, akkor azt *fel kell emelned* a Szent Szellem által a trón elé, és amikor azt teljesen *át tudod adni*, akkor jönnek a *hálaadások*. És ha abból valami *újra* a szívedbe kerül, és egy kicsit ránehezedne és érzed, hogy nyomja a szívedet, abban a pillanatban neked a Szent Szellem közösségével *föl kell emelned* a trón elé és megköszönöd, hogy *megvan a megoldás*, hogy te láthatod azt, hogy *járhatsz* benne.

Nem szabad, hogy a terhek minket nyomjanak. A *terhek az Úrnál* vannak, és a könyörgő *imádságok körforgásával* van az imádság. Kikönyörögve, kiimádkozva, hálaadásokkal, a szent vérré emlékeztetve magunkat folyton folyvást.



Egy kérdés hangzik el, hogy kik ezek, akik itt a fehér ruhákban ünnepelnek pálmaágakkal a kezükben? Azt mondja erre a vén, hogy nem tudod, kik ezek? Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból. Ezek *mi vagyunk*, akikre itt hivatkozik, jöttünk a nagy nyomorúságból.

**JELENÉSEK 7,9. 14–17.**

**14. És mondek néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.**

Nem lehet másképp *bekerülni* a mennybe, csak ha a Bárány vére *megmosott*. Tudod-e a Bárány vérét ezért imádni, hogy te ott állhatsz a trón előtt, és a megmosott fehér ruhákban dicsérheted Istent? Ezek azok, akik megfehéřítették az ő ruháikat, nem cselekedetekből, hanem a Bárány véreből. Látod-e ezt?

**15. Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak néki éjjel és nappal az Ő templomában; és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettük**

Vagyis egy *oltalom* van felettük, az Úr oltalma, az Úr sátra van felettük. A szent vérrel meghintettek őket, a szent hófehér ruhákba öltöztetettek őket, és egy oltalom van felettük.

**16. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé; sem a nap nem tüz rájuk, sem semmi hőség:**

Már most *lásd* magad ebben, az Úr *gondviselése* feletted van! Nincs bántódásuk semmilyen formában.

**17. Mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, pásztorolja és vezeti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet**

A Bárány *végezte el*, ünnepelni kell Őt, a Bárány vérét, Ő cselekszi, Ő szólal meg. Soha többé meg nem szomjúhozhatnak, örök élet vizéből kapnak, örök életet kapnak. Látod-e, hogy Isten élete *hogyan jött* ide hozzád, az örök életnek élő forrásai? *Eltöröl* Isten az ő szemeikről minden könnyet! Ezzel akarom ma zárni.

Ha az ördög olyan történeteket akar hozni az életedben, ami téged *megszomorítana* vagy könnyekre fakasztana, kezd el *felemelni* a Bárány vérét a trón elé és *köszönd meg*, hogy örök életet adott neked, hogy az Isten életét hozta neked! Isten életével jönnek a *megoldások* az életedre és többé nincsenek könnyek, mert neked *csak úgy lehet*, ahogy *meg van írva* a Szentírásban. A Bárány *eltörölt* az ő szemeikről minden könnyet.

Látod-e ebben az Ő örök szerelmét és az Ő vigasztalását? *Nem szabad lankadnunk*, hanem bátorítani kell magunkat. Lelkem, áldjad az Urat, lelkem, áldjad az Urat, folyton-folyvást áldjad az Urat azért, ami elvégeztetett. Ez *el van végezve*, ez a miénk, ez a mi örökségünk, ebben járhatunk.

Tudod-e mondani: lelkem, *áldjad* az Urat? Ha erre emlékszel a mai alkalomból és a szent vére tudsz *hivatkozni*, akkor nem voltunk ma együtt hiába. Mondjad velem: *Lelkem, áldjad az Urat! Nincs többé könny, eltörölt a Bárány minden könnyet az életemben.*

Nincs többé könny, az ő szemeikről minden könnyet eltörölt az Úr, és nem szomjúhozhatnak többé. Ha megszomjúhozol, az örök életnek a folyamaiból ihatsz. Pásztorol a Bárány, nem éheznek többé, nem szomjúhozhatnak többé, *gondviselés* van felettük, a szent vér oltalma van felettük, a ruháik hófehérek, Isten élete élte őket. Örvezdeni tudunk-e ebben? Halleluja!



Isten szava szólt, itt az idő a dicséreteinkre. A bűneinktől megtisztítván leült a Bárány a fenségnek jobbán a magasságban. Ugye írja ezt, a bűneinktől megtisztítván? Ki tisztított meg minket? A Bárány! Fel tudod-e emelni a kezed a Bárányhoz? A drága szent Bárányhoz, a drága szent vérehez? Értékeld ezt a szent vért.

Ez a szent vér, ahogy imádattal vagy, úgy *hozza* Isten életét neked. Magasztald ezt a szent vért! Ebben élsz, ez a te életed, az oltárra adatott neked ez a szent vér, az Isten élete van benne: „*az oltárra adtam nektek engesztelésül*”. Meg tudod-e köszönni ezt az engesztelést? Tudsz-e örüvendezni benne? Így fogjuk Őt most dicsérni, magasztalni, nagy hálaadásokkal. Ámen.

\*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.  
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.